

2003
Nr 7

TÄHELINNA

TäheLinna
lood

Kõppadi-kõp-
padi hobusega
Vurradi-vur-
radi autoga
Tuli soo-
jendab, tuli hävitab

ISSN 0134-2266

9177013412260031

PIRRUS 2''3

SÕNAPIDAJA MEES

Jaagup, Artur ja Triin mängisid peitust. See käis nii, et üks lastest ronis puu otsa ja selle ajaga pidid teised kaks end lähedusse ära peitma. Triin ja Artur olid Jaagupist paar aastat vanemad. Nii võisid nad ennast väiksema kulul veidi lõbustada. Kui tuli Jaagupi kord puu otsa ronida, ei kiirustanud Triin ja Artur endale peidukohta otsima, vaid seisid kõrge vahtra all ning narritasid oma sõpra, kes kõigest jõust pingutades mööda oksa ülespoole turnis. Lõpuks jõudis Jaagup päris latva. Puu kõikus tuule käes ähvardavalt, aga vaade oli siit vägev. Kogu ümbrus paistis otsekui peo peal. "Hei, mis te ootate!" hüüdis Jaagup alla. "Peitke end kähku ära, ma hakkam kohe alla tulema." "Tule aga tule," naeris Artur. "Meil aega oodata küll." "Aga proovi õhtuks kohale jõuda, ma pean koju sööma minema," õrritas Triin omalt poolt. "No vaadake ette!" hoiatas Jaagup. "Ma võin ka ahvikiirusel alla ronida." "Ega sa juhuslikult ahvi ja tigu segi ei aja?" püüdis Artur tõsiselt nägu teha. Jaagup sai vihaseks. Mida nad õige mõtlevad! Ma näitan veel, kes on siitkandi parim ronija. Ta laskis järsku ladva käest lahti ja astus kiiresti kaks oksa allapoole. Suures õhinas ei märganud ta, et üks okstest oli kuivanud. See murdus raginal, jalg vajus hooga tühjusesse ning käed libisesid tüve ümbert lahti.

Kõik toimus mõne hetkega. Käedjalad laiali kukkus Jaagup nagu langevarjur maa poole. Korraks takerdus ta okstesse, kuid siis rebenes kampsun ja lend jätkus uue hooga. Poiss prantsatas alla leheprügisse.

Triin ja Artur seisid kivistunult paigal, näod hirmust kaamed. Jaagup lamas liikumatult maas, ajas end siis aeglaselt istuli ja katsus käega põske. See oli kriimustada saanud ja veritses pisut. Lapsed tormasid sõbra juurde.

"Sa oled ikka elus!" hüüdsid mõlemad kooris ja patsutasid teda õlale.

Jaagup äigas käega üle kriimustatud põse, pigistas ühe silma kinni ning vaatas kavalalt alt üles oma kahe sõbra poole.

"Nii, oletegi mõlemad käes. Ma ju hoiatasin teid, et tulen ahvikiirusel alla."

Triin hakkas suurest kergendustundest korraka nutma ja naerma. Tähendab Jaagupiga oli kõik korras ja lugu lõppes siiski õnnelikult.

"Sõnapidaja mees!" vangutas Artur tunnustavalt pead.

Mõnikord hiljem mängisid kolm sõpra ikka vahel peitust. Aga kui tuli Jaagupi kord puu otsa ronida, ei jäänud Triin ja Artur enam pikalt ootama, vaid hakkasid endale kiiresti peidukohta otsima.

KAKS SAIATOOMISE LUGU

AINO PERVIK

Ühel väga tuntud lastekirjanikul, Jüri Parijõel, kes minu lapsepõlves raamatuid kirjutas, on selline jutt, võib-olla olete kuulnudki:

KUIDAS ISA MAIMULE LINNAST SAIA TÕI

Maimu isa ärkas vara hommikul, pani riidesse, pesi näo, sõi ja hakkas linna minema. Sõitis hobusega koppadi-koppadi, koppadi-koppadi, kava sõitis, mäest üles ja mäest alla, ikka koppadi-koppadi, koppadi-koppadi. Kui linna jõudis, läks poodi ja ütles: "Tere, palun meie Maimu jaoks saia." Müüja andis saia. Isa hakkas koju sõitma. Sõitis jälle koppadi-koppadi – mäest üles ja mäest alla. Kui koju jõudis, andis Maimule saia. Maimu sõi ja heitis magama.

Ma olin siis veel väike laps, kui Jüri Parijõgi selle loo kirjutas. Siis sõidetigi nii maal kui linnas hobusega. Autosid oli väga vähe. Praegu on tänavatel ja teedel hobuseid vähe näha. Igal pool sõidavad autod. Ka linna saia järele sõidetakse nüüd autoga. Mina kirjutasin niisuguse saiatoomise loo:

KUIDAS HELEHALL PIKAP MAIMULE LINNAST SAIA TÕI

Kirjanik Jüri Parijõe peale mõeldes

Helehall pikapauto ärkas hommikul vara. Ta võttis Maimu isa peale ja sõitis linna. Sõitis rahulikult mäest üles ja mäest alla, ikka vurradi-vurradi, vurradi-vurradi. Linnas olid kõik teed täis närvilisi autosid, kes muudkui siuh! ja siuh! pikapist mööda kihutasid. Pikapauto peatus saiapoe ees. Maimu isa läks poodi ja ütles: "Tere, palun meie Maimu jaoks saia!"

Müüja andis saia.

Helehall pikap hakkas koju sõitma. Ta sõitis rahulikult ikka vurradi-vurradi, vurradi-vurradi, mäest üles ja mäest alla.

Kui nad koju jõudsid, andis isa Maimule saia. Sai maitstes Maimule. Maimu sõi saia ja jõi piima peale.

TIINA TOOTSI
Suvel

KUI ON, KUI ON SUVI KÄES,
MEIE LAPS KA ÕUE LÄEB
PÄEVALE* END NÄITAMA,
ÕUEÕHKU HINGAMA.

KUI VEEL, KUI VEEL OLI KOOL,
TEDA HÄSTI TUNDIS TOOL,
ARVUTI JA TELEKAS,
NENDEGA TA SÕBRUSTAS.

EI TA, EI TA ÕUES KÄIND –
EMA-ISA KUI EI NÄIND.
LIIGA KALLIS OLI TAL
PEHME ISTE LAUA ALL.

NÜÜD, KUI MEIE LAPS ON MAAL,
ARVUTIT EI OLE SEAL,
TELEKAS ÜKS KANAL VAID
JA NII VÄHE MULTIKAID.

EKS SIIS, EKS SIIS SUVEL MAAL
LAPS LÄE ÕUE MÄNGIMA,
PÄEVALE END NÄITAMA,
ÕUEÕHKU HINGAMA.

*päev – päike

TIINA TOOTSI
Õunad

KÜLL OLI KAHJU, KUI ÕUNAPUUÕIED
NÄRBUSID AKNA ALL PUUOKSTE PEAL.
ÕIED, NEED LANGESID HELBEINA MAHA,
LUMENA KATSID PUUALUSE MAA.

PUU JÄI NII TÜHJAKS, ENT LEHTEDE VARJUS
ROHEKAD PUNNID SAID KASVAMISHOO.
NÜÜD NEED SEAL PAISUVAD, KÜLL TASAPISI,
ENT KINDLALT – NEIL ÕUNAKS SAADA ON SOOV.

SUVEL, KUI LASTEL ON HULLATA AEGA,
ROHEKAIL PUNNIDEL KASVAMISTÖÖ.
SÜGISEL NÄED, MILLEKS NÄGID NAD VAEVA –
RÕÖMU SEE TUNNEB, KES ÜKSKORD NEID SÖÖB.

ANDRUS NORAK
Kallis

EMA ÜTLEB ISALE:
"ELU ON NII KALLIS!"
ISA VASTAB TEMALE:
"POLE VIGA, KALLIS."

SÜNNIPÄEVAKS ISALE
EMA KINGIB SALLI.
LISAKS SALLILE TEEB VEEL
MUSI, KALLI-KALLI.

ELU ODAV KÜLL EI OLE
JA KA SALL ON KALLIS.
INIMENE, ELUS OLEND,
OMETI ON KALLIM.

ANDRUS NORAK

Tondi tont

PISIKESEL ARMSAL TONDIL
OLI KENA KODU TONDIL.
ELAS TONDIL TONDILOSSIS,
AGA OLI IKKA MOSSIS.

ELADA TA TAHTIS MAJAS,
ET KA KEEGI TEDA VAJAKS
SELLES MAAILMAS, TA SOOVIS,
PÕGENEDES MEIE HOOVI.

OLI KURB JA TAHTIS NUTTA,
HIILIS MEIE LASTETUPPA.
LASTELT SAI TA SELLEKS LOA,
ELADA ME LASTETOAS.

TÜHI ON NÜÜD TONDILOSSIS,
AGA TONT EI OLE MOSSIS.
LASTEGA TA RÕÖMSALT MÄNGIB,
MAGAMA POEB LAPSESÄNGI.

TONDILOSS, MIS ASUB TONDIL,
TONDITA NÜÜD TÜHI ONGI.
VÄIKE TONT, KES TULI KÜLLA,
JÄI ME JUURDE LILLEKÜLLA.

PRIIT AIMLA

Ma ei tee haiget

MÕNIKORD MU HÄÄL ON LIIGA VALJU.
VAHEL ON MU KÄITUMINE RABE.
TEINEKORD MA JOOKSEN LIIGA PALJU
VÕI SIIS NAERAN NAGU ARUST LAGE.

MÕNIKORD TEEN EMAL TUJU PAHAKS
VÕI SIIS ISAL TÖÖTADA EI LASE.
KUIGI HULLAN VÄHEM VEEL KUI TAHAKS –
NOOMIDA SAAN AINA: OLE TASEM!

LAS MA MÄNGIN, LAS MA LAULAN
KODUS, METSAS, TALUS!
JU MUL KESTAB LIIGA KAUA...
KRIITILINE VANUS.

LAS MA MÜRAN, LAS MA VISKLEN,
TEISTE SEKKA RATTAL RISTLEN:
PUUDE OTSAS VEIDERDAN
JA OMA RÜTME PLEIERDAN!

LAS MA SISISTAN JA SIHIN,
LAS MA POMME PLAHVATAN –
ÕHUS KOSTAB KUULIVIHIN,
NII ET ÜMBRUS KAHVATAB...

LAS MA KARJUN ÜLE SALU,
NII ET ÜMBRUS VÄRISEB!
KUID MA EI TEE SULLE VALU
MITTE IIAL PÄRISELT!

KUI SAAD MÄNGULT MÖNEST KRUTSKIST
RIIVATA VÕI HAAVATA,
SIIS EI VALUTA SUL KUSKILT,
PÄÄSED HAIGET SAAMATA!

KÕIK SEE HIRM JA SÕJAÄNG
ON LIITSALT MÄNG!

JOTT

Kusagil minu arvuti sügavuses on väike linn. Linna nimi on Tähestikulinn. Seal elavad kirjatähed. Kirjatähed on töökas ja imeline rahvas. Nad on iga hetk valmis ekraanile tööle lippama, kui kutsutakse. Ja kui ma neid kutsun, on nad silmapilk kohal ning võtavad kenasti ritta. Ja saavad sõnadeks. See ongi nende töö. Nad on nõus tegema kõiki sõnu, mis üldse olemas on. Ja neidki, mida veel ei ole.

Viimasel ajal aga oli Jott kuidagi pahur ja torssis. Tal oli selleks muidugi mõjuv põhjus. Töölegi ei tahtnud nagu hästi minna. Kui teda tarvis läks, vedas Jott end küll ekraanile, kuid suure hilinemisega. Ja ühel hommikul otsustas ta, et aitab. Ta lihtsalt ei lähe enam, saagu mis saab! Jah, otsus oli küll tehtud, aga kergemaks ei läinud. Sees kripeldas mis kole. Ei jäänud muud üle, kui hakata pannkooke küpsetama. Jott oli kusagilt kuulnud, et kripelduse vastu aitavad kõige paremini just pannkoogid. Muidugi meega.

Täna tuli arvutikasutajal, see tähendab minul, Jotita hakkama saada. Seda rohkem tööd oli aga lil, tema naabril. Sest lid kasutasin ma hädaga Joti asemel. Seetõttu kukkusid mõned sõnad kentsakad välja. Näiteks iuuni, iuuli, iube, kaiakas, iooksia, vaiadus ja veel palju teisi.

Kuid mis siis Jotiga õieti lahti oli? No oli ikka küll! Nimelt olid nii lähemad naabrid kui ka kaugemal elavad kirjatähed miskipärast hakanud Jotti Jotaks kutsuma. Muud enam ei kuulnudki kui Jota ja Jota. Neile võis see ju paista piasjasjana ja teha naljagi, asjaosaline ise aga oli hingepõhjani solvunud. Jota tähendab ju joodikut, kes tänavail tõllerdab ja põösa all magab. Ja mingi joodik ta ometi ei olnud! Kõik joovad ju vett ja piima, limonaadi ja kalja, vahel isegi kohvi. Tohib neid siis sellepärast joodikuks söimata?

Asi oli hull. Jott ei ilmunud tööle. Ta pugis kodus pannkooke päeva, teise ja tüki kolmandatki. Olin juba peaaegu harjunud kirjutama, et päike vaiub looia ning muid sihukesi tobedusi. Kord oli mul aga tarvis kirja panna lause "Politseinik astus majja". Siin oli võimatu Jotita hakkama saada. Maiia – see on juba liig mis liig!

Kutsusin kõik kirjatähed koosolekule ja tegin neile selgeks, et nii ikka ei kõlba. Et nii pole kaugeltki ilus. Et mingi kohe, palugu Jotilt andeks ja lubagu seda inetut hüüdnime mitte enam tarvitada. Ja et asi libedamalt läheks, võtku kaasa lehmakommi, limonaadi ja jäätist.

Läks veel paar päeva. Jott ei ilmunud ikka välja. Lootuse juba kaotanud, istusin ühel hommikul arvuti taha ja kirjutasin: "Poiss puhus pajupilli nii et mets kajas." Ja mis ma nägin – Jott oli tagasi! Ta oli ainult palju pak-

sem ja suurem kui enne. Ja pole ka ime. Kui ikka päevade kaupa kodus istuda ja hommikust õhtuni pannkooke vohmida, läheb ju igaüks paksuks.

Tähestikurahvas pidas oma sõna ja kutsus Jotti jälle Jotiks. Jott ise lippas aga taas ekraani vahet, kuidas jaksas. Jooksmine, teadagi, võtab liigsed kilod maha. Ei läinudki kaua, kui Jott oli sama peenike kui varem. Võib-olla peenemgi. Igatahes mahub ta hästi sinna, kuhu parajasti vaja.

ÕÕ

HENNO KÄO

JA ÕÕ

Illustreerinud JARONA ILO

Mõnel tähel on täpid, mõnel mitte. Täppidega tähed on väheke imelikud. No mitte küll palju. Ja nad elavad kaugel äärelinnas, mida kutsutakse aguliks. Seal olid Õõ, Ää, Öö, ja Üü majakesed reas üsna tänava lõpus. Peale nende tulid veel välismaalaste

Iksi, Igreki ja Tseti hütid. Ja oligi linn otsas.

Õõ pidas end teistest paremaks. Ta ei saanud aru, miks pidi agulis kükitama. Tal ei olnud ju neid veidraid täppe. Ja seda, mis tal peas oli, nimetas ta uhkelt juukselokiks. See kaunis kihar pidavat näitama, et ta on kõrgemast soost ja peaks elama lossis, mitte agulis.

"Öh-öh-öhöö!" naeris Öö alati sihukese jutu peale ja viis jutu mujale. Täpsemalt kummitustele. Kui vähegi võimalik, räägib Öö ikka kummitustest. Ööle meeldib öösiti ringi kolada. Tema jutu järgi olevat kõik kohad paksult kummitusi täis. Ja ta ei kartvat neid mitte üks põrm.

"Just lossides need kõige jubedamad kummitused pesitsevadki!" teadis ta. "Sihukesed rohelised ja limased, vererada taga. Oleks kena näha, kaua sa seal vastu peaksid."

"Ära selle pärast muretse," öhkas Öö. "Anna mulle loss ja ma näitan sulle, kuidas seal elatakse!"

"Öh-öh öhöö!" naeris Öö jälle. "Kuskohast mina sulle selle lossi võtan? Ehita isel!"

Ja Öö ehitaski. Öhulossi. See sai uhkem kui ükski pärisloss maa peal. Viimaks ometi võis ta agulist lossi kolida. Önnelikult tõttas ta ühest imekaunist saalist teise, juuksekihar lehvimas. Näis, et kõiki saale ei jõua ta ilmaski läbi käidud. Ainuüksi magamistube oli lossis tosinatena kaupa.

Kui öö kätte jõudis, valis Öö esimese ettejuhtuva magamistoa ja pugese hiiglasuurde pehmesse voodisse. Vaevalt sai ta pisut tukastada, kui pimedusest kostis võiduröömus naer:

"Öh-öh-öh-öh-öhöööö!"

See oli väga öudne. Ja veelgi öudsem oli naerja ise. See helendas rohekalt ja hõljus tasapisi lähemale. Ei jäänud Ööl üle muud, kui pugeda voodi alla peitu.

"Hea küll, kobi nüüd kähku vä-välja, tead!" kuulis ta tuttavat häält. "Mummul hakkab siin üksi igav!"

Öö võttis julguse kokku ja roniski välja. Voodiserval istus Öö, lina ümber ja taskulamp käes. Ta värises.

"Mis sul viga on?" küsis Öö.

"Ka-kartma ha-hakkasin," sai see kuidagi öeldud.

"Ise mängid kummitust ja kardad!" imestas Öö. "Mida küll?"

"Noh, et äkki tu-tulevad need päris ku-kummitused! Sihukesed ro-rohelised ja limased, ve-vererada taga!"

"Oh, ära karda, siin pole kummitusi," rahustas Öö oma öist külalist Ööd.

"Tegemist on ju väljamõeldud lossiga. Ja ma pole lihtsalt jõudnud siia veel kummitusi välja mõelda. Aga sa võid kindel olla, et ma mõtlen!"

Korraga hakkas Ööl kiire.

"He-head ööd!" ütles ta ükselt tasa.

"Tule homme öösel jälle!" hüüdis Öö talle järele ja muigas endamisi.

TULI- sõber küll, aga hooletule ka vaenlane

TULETÕRJUJAD

Tunnen mina kolme meest, kes käivad läbi tulest-veest. Auto neil on suur ja uhke, kus peal on voolikuid ja lohve. Ei nad öösitigi maga – auto ootab aia taga. Kui on vaja ruttu-ruttu, appi tõttavad nad ruttu. Ruttavad kui abi vaja, või kui põleb kuur või maja.

Gutnar Leede
Rakvere Reaalgümnaasium II klass

HÄDAABI NUMBER 112

Mati ja Kati olid üksinda kodus, ema ja isa olid poodi läinud neil. Kuid mänguasju on ju terve rodu ja nendega mängida ju võib. Kuid äkki, oh sa pime, tikutoosist välja astus tikk, see väikene väävliga puutükk. Siis Katil-Matil meelde tuli, et tikust võib tulla suur tuli ja sellega ei tohi mängida. Mikk sõnas: "Ärge pugege sängi taha! Ma ei ole üldse ju paha," meelitas see väike tikk. Mati lausus: "Mine ära, Mikk, meie sind mängu ei taha, teame, et sa oled paha." Mikk vihastas hirmsasti siis, pead nühhkis vastu toosi korda viis. Toas hakkas põrandavaip põlema,

Päästeamet korraldas kevadel võistluse, millest kutsuti osa võtma kõiki Vabariigi õpilasi. Kirjutada tuli...Eks loe selle lehekülje lugusid, siis saad teada, millest. TÄHEKE toob ära valiku noorema grupi õpilaste paremaks hinnatud kirjutustest.

see hirmutas lapsi mõlemaid. Mati telefoni juurde põikas, valis numbril 112 ja hõikas: "Appi, appi, põleb kogu see tuba, paha tikk ei küsinud üldse luba!" Tuletõrje kohale siis sööstis, mõlemad lapsed ära päästis. Tõrjujad kenasti töötasid, lapsed ehmunult neid vaatasid. Vaibast jäi järele tuhk ja tahm, ümberringi oli vesi ja vaht. Kui sul kaob mõistus ja jaks, vali number üks-üks-kaks!

Mari-Liis Kallikorm
Jõhvi Gümnaasium V klass

TULI – MINU SÕBER VÕI VAENLANE

Tuli on meie sõber, aga ka vaenlane. Kui tuld hoida, siis on ta sõber. Kui elekter ära läheb, siis võib küünlavalgel olla. Ka jõulude ajal on ilus vaadata kuusel põlevaid küünlaid. Neid ei tohi ainult järelvalveta jätta. Suvel saab sõpradega istuda lõkke ääres ja jutustada lugusid. Kui aga tuld ei hoia, siis muutub ta su vaenlaseks. Niisugune lugu juhtus meie naabritega. Ühel õhtul, kui ema oli magama minemas, kuulis ta imelikke pauke. Ta läks akna juurde ja nägi, et

naabrite ait põleb. Taevalune oli tuld ja sädemeid täis. Tules paukusid eterniitkatuse tükid. Meie majad on päris lähestikku. Ema kartis, et äkki lendavad sädemed ka meie maja peale. Ta jooksis õue vaatama, aga siis tulid ka juba tuletõrjeautod. Naabrid ise olid arvanud, et keegi laseb õues rakette. Kui naabrimees õue vaatama läks, siis nägi ta, et nende ait põleb. Ta jooksis telefoni juurde ja helistas hädaabi numbril 112. Tuletõrjujad tulid ruttu ja kustu-

tasid tule kiiresti ära. Enne, kui nad ära läksid, vaadati, et mõni säde kuskil ei hõõgu.

Teisepoole naabrid aga olid arvanud, et nende naabritele on linnast külalised tulnud. Teevad tuld ja kühsetavad liha. Nad läksid rahumeeli tuppa ega võtnud midagi ette.

Kui teie peaks märkama tuld, siis vaadake kindlasti, mis tulega on tegemist. Ega pole äkki tegu tulekahjuga? Kui abi saab varakult kutsutud, siis ei juhtu väga suurt õnnetust.

Merike Mets
Leisu Algkool II klass

MAALI PRUUL I klass

TULEKUKK

Aabitsal on koolikukk,
kiitleja on kiidukukk,
kakekull on riukukk,
tulekukk on kõigi hukk.
Tulekukk, see rapsib tiibu,
ei ta puhka üldse viivu.
Punakukk teeb palju paha,
põletab ta majad maha,
hävitab kõik oma rajal.
Päästjad, tulge appi ruttu,
pange tuleleegid lukku!
Tulekukk see kardab vett,
hirmuks tal ka tuletakk.
Hoidke punakuked kinni,
siis ei ole muret mingit!

Kirsika Kangur
Viljandist

KULUTULI

Appi, appi, kulu põleb!
Tules heinad, tules õled.
Jookske, kitsed, jookske, siilid!
Tuli teie koju hiilib.
Lendu tõuske kiilib, triinud,
pesa tuli tuulde viinud!
Punu, punu, jänkupoju!
Tuli tulnud sinu koju.
Rästik, ära enam põõna,
tuli ukse all sul lõõmab.
Jäta süütamata aas,
putukatel kodud maas!
Jäta süütamata kesa,
seal on lookese pesa!
Ämblik, ussike ja konn,
kõik siin elus tähtsad on.

Kadi Järve
Lähte Ühisgümnaasium III klass

VÄIKE TRIINU

Väike Triinu eile üksi koju jäi.
Ema ütles talle: "Ole siis pai,
siin on hüppenõör, nukud ja pall"
– kuid varsti igav hakkas tal.

KAROLY NURMIK IIb klass

Tuli siis meelde karbike kapi,
kannatust oli Triinul napilt.
Võttis tüdruk karbike lahti –
sada pruuni peakest talle otsa vahtis.

Tikk, kes toosis nii süütu ja pai,
lapse käes pahateoga hakkama sai.
Peaga vastu toosi tõmbas ta,
süütas enda põlema.

Küll nüüd Triinu ehmatas,
ema appi hüüatas.
Kuid ei ema tulnud veel,
oli tema alles poolel teel.

Juba põles terve laualina,
Triinu tõstis hädakisa.
Korraga ema tuppa astus,
tuld kustutada katsus.

Nüüd teate, mis juhtus eile.
Aga ei tea veel Triinu –
kas siis tuli on sõber või
vaenlane meile?

Airi Markov
Puka Keskkool V klass

ANNI MARIE 6a.

Tohtri tasu

MAIGI PÄRN

(J. Rannapi jutukese "Tohtri tasu" järgi)

Tegelased: kuusk, orav, rähn

Vahendid: ussike

Kuusk: (Haarab oiates külgedest ja peast)

Orav: Mis sul viga on, kuuseke?

Kuusk: Külje sees torgib mis kole ja latv käib ringi.

Orav: Sa oled vist haigeks jäänud. Oota natuke, kohe

kutsun tohtri (hüppab rähni juurde). Tohter, tohter, metsaserval on kuusk haigeks jäänud.

Rähn: Mis tal viga on?

Orav: Külje sees torkivat mis kole ja latv pidavat ringi käima.

Rähn: Kohe vaatame järele (lendab oigava kuuse juurde). Teid tuleb läbi koputada ja kuulata (koputab mõlema külje peale). Vaatan igasse oksaauku (vaatab kaenla alla). Siin see valutegija ongi. Siin jah! Raiun väheke, siis saan keelega kätte (leiab ussikesese).

Kuusk: Oeh! Suur tänu, tohter. Tervis läks kohe paremaks. Mis tööpalgaks peab maksma?

Rähn: Ei rohkem midagi. Tasuks võtan selle, mis leidsin (lendab ussikesega minema).

Illustreerinud PRIIT REA

Tere kõik tüdrukud!

Ma sooviksin leida kirjasõpra vanuses 7-13 aastat. Ma olen 8 aastane. Mu lemmikbänd on Nightlight Duo. Võta pliats ja hakka kirjutama! Mu aadress on 73602 Jäneda, Eha 3, Eha Grauberg.

Minu nimi on **Annika Rumvolt**. Ma olen 11 aastane, käin Puurmani Keskkooli V klassis. Olen tore pliks, mul on palju sõpru. Ma käin muusikakoolis, lastekooris, näiteringis, ansamblis ja inglise keele ringis. Ootan kõigi kirju aadressil: 49001 Puurmani.

Soovin kirjasõbraks 10-12 aastast tüdrukut. Minu hobid on rahvatants, kunst, lugemine. Kogun märke, marke ja kleepse. Kui võimalik, sooviksin kirjasõpra välismaalt. Kirjutama peaks eesti, inglise või saksa keeles. Olen 11 aastane.

Helena Veike, Pärnu 80031, Kitse 26-51.

Olen 10 aastane **Siret Malmberg**. Tahaksin leida endale kirjasõpru. Mulle meeldib lugeda, laulda ja loomadega tegeleda.

Aadress: 79514 Rapla, Metsapargi 8-1.

KÄHRIKKOER

Eestimaal elavad mõned loomad, kes talvepakase ajal magavad. Need on karu, mäger, siil ja kährikoer. Sügisel söövad nad endale rasvakihi naha alla, et seda siis taliuinaku ajal tasapisi kasutada. Sarnased on nad ka selle poolest, et nad on segatoidulised loomad. See tähendab, et nad söövad ühtviisi isukalt kõike, mis ette satub. Nii loomset kui taimset toitu. Kährikoera taliuinak on rahutum

kui teistel, soojemate ilmadega ärkab ta üles ja hulgub süüa otsides ringi. Erinevalt teistest on kährikoer meie maal uusasukas. Tema päriskodu on kaugel Aasias. Venemaale ja ka Eestisse asustati ta ligi viiskümmend aastat tagasi. Loodeti, et kährik kohaneb meie looduses ja siis saab teda jahitada. Jahimehi meelitas nimelt ta uhke talveka-

sukas. See on mitmevärviline. Aluskarv on kollakas-beežikas, pealmised karvad pikad ja pruunikasmustad. Selg ja käpad on kährikul tumedamad ja pea külgedel on pikkadest karvadest uhke põskhabe. Näol on aga justkui must mask. Seejuures pole ükski kährik teisega päris sarnane. Liikuda armastavad nad paarikesi, papa ees ja ema järel. Neil on üldse mitmeid isemoodi kombeid. Kas teate, et ükski kährik ei kükita kunagi, kuhu juhtub, vaid ikka ja alati kindlasse kohta. Niisuguse kemmergu tunneb kaugelt ära vinge lõhna järgi.

Kährikoer on ööloom. Päeval ta tukub tavaliselt kuskil varjulises paigas, õhtul aga läheb toidujahile. Kui kährikule ootamatult peale sattuda, lihtsub ta end vastu maad ja on vaikselt paigal. Mängib nii öelda surnut. Mõnikord lausa nii, et teda võib natist tõsta. Surnu mis surnu! Alles siis, kui olete eemaldunud, ärkab surnu ellu ja hiilib minema.

Kährikoer on umbes rebase suurus, ainult veidi jässakamad. Nad on üldiselt vähenõudlikud loomad. Neid võib nüüd Eestis kohata pea kõikjal, kuid kõige enam eelistavad nad vesiseid järve- ja jõeäärseid tihnikuid. Sest seal leidub alati süüa. Eluasemeks valivad nad varjulise tuulemurru või rookuhila, piisab ka suure kuuse maani ulatuvate okste varjust. Vahel õnnestub end sisse seada vanasse mägraargu. Tavaliselt

talvituvad isa- ja emakährik koos. Koos hoolitsevad nad ka poegade eest. Pojad sünnivad maikuu ja neid on pesakonnas 4-9, vahel rohkemgi. Algul on nad pimedad ja abitud nagu kodukoera kutsikad. Kährikupoegadel on palju vaenlasi: rebased, kullid, kotkad, hundid, ilvesed. Pooled kutsikatest ei jõua suureks kasvada. Suuremaks sirgudes hakkavad pojad koos vanematega süüa otsima. Siis ei ole nad enam kindla pesapaigaga seotud ja rändavad ringi. Sügisel alustavad noored kährikud iseseisvat elu ja juba järgmisel kevadel on nad valmis poegi saama. Muide just sügisel veel kogenematud kährikupojad kopperdavad maanteedel ja saavad seal tihti autorataste all hukka.

Vaatamata sellele kurdavad looduskaitstjad, et neid on liiga palju. Et kährikud on kohanenud meie mail liigagi hästi. Et nad levitavad maru- ja rüüstavate looduskaitsealadel linnupesti. Et nende arvukust tuleb vähendada.

Lugu kährikutega on hea näide sellest, et enne kui elusolenditega midagi ette võtta, tuleb tõsiselt tagajärgede üle mõelda. Isegi enne, kui koerakutsikas või kassipoeg koju tuua, tuleb mõelda, kas jätkub aega ja tahtmist tema eest järgmised 15 aastat hoolitseda. Seda enam siis, kui on tegemist uute olevuste ümberasustamisega loodusesse.

Kirjutas ja pildistas REIN MARAN

Õökull Uhuu

ÜLLATAVAD UUDISED

Seekord käis Uhuu Eesti Postimuseumis Tartus. Tema küsimustele vastas muuseumi juhataja AIVE KUNG.

Selles majas asub Postimuseum. Tartu, Rüütli 15.

HANESULG = KIRJUTUS-VAHEND?

Just nii see on. Meie muuseumi iga külastaja võib ise proovida sellega oma nime kirjutada. Euroopas võeti hanesulg kirjutus-

Nii tekkisid rooma numbrid

vahendina kasutusele umbes 2500 aastat tagasi. Nagu kõik siin elus areneb ja muutub, nii on ka kirjutusvahenditega. Hea sõber pliiaats tähistab oma 208. sünnipäeva, pastapliiaatsi e. pastaka leiutamisest on aga möödas vaid 64 aastat. Paljud kasutavad tänapäeval arvu- tit, kuid ometi vajame me kõik üsna tihti pliiaatsit või pastapliiaatsit. Kodus, koolis või tööl võib sageli kuulda: kus mu pastakas on? Nii et igati vajalikud ja kasulikud leiutised.

MILLAL TEKKIS KIRI?

Inimesed hakkasid rääkima umbes 40 tuhat aastat tagasi. Kiri tekkis aga palju hiljem. Egiptuses kasutusel olnud hieroglüüfid on 5 tuhat aastat vanad. Hieroglüüfid on vanima egiptuse kirja märgid. Algul olid need ühe või teise asja üsna täpsed joonised. Hiljem muutusid märgid lihtsamaks. Hieroglüüfe oli ligi 5 tuhat. Kasutati neist kuni 700. Ka tänapäeval on täiesti kirjaoskamatu inimesi, neid kes ei oska lugeda ega kirjutada. Ammustel aegadel on Eestimaa kirjaoskamatud allkirja asemel teinud näiteks + + +

KUS ILMUS ESIMENE POSTMARK?

Inglismaal 6.mail 1840. aastal. Tänapäeval hüütakse seda helli-

tavalt Black Pennyks, kuna see maksis täpselt ühe penni. Meie muuseumis on suur postmarkide kogu. Selles on postmarke pea kogu maailmast. Iga postmark on oma riigi visiitkaart – räägib selle kaunitest paikadest, loomadest ja lindudest, kuulsatest inimestest ja paljust, paljust muust. Oska ainult vaadata.

Klapiga kirjaümbrik on postmargist ligi 40 aastat noorem. Kirjaümbrik on jäänud pea samaks, ainult seda on tänapäeval parem kinni kleepida. Võtad lihtsalt paberi liimiribalt ära ja võidki ümbriku kinni suruda.

MILLAL TULEB POSTKAARDIPÄEV?

Nagu ikka Eesti Posti sünnipäeval 13. novembril. Eesti Post saab tänavu 85-aastaseks.

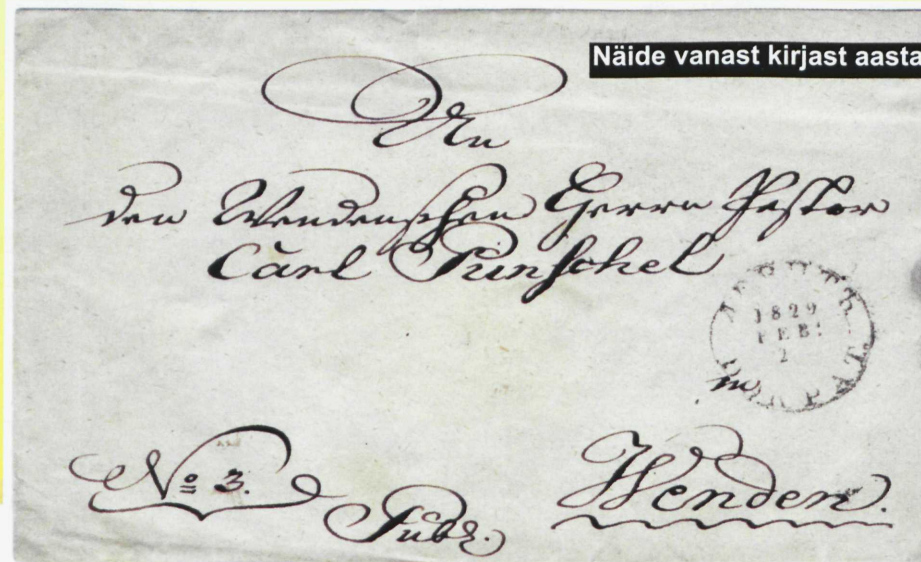
Vanasti toimetasid kirju edasi kullerid, sest postijaamu ei olnud.

Kindlasti ootavad lapsi üllatused ka postimuseumis.

Postkaarti võib aga saata igal ajal, näiteks vanematele, vanaemalavanaisale, sõbrale. Suvel oleme tihti kodust eemal – laagrites, matkadel, reisimas. Väikesest kaardist jagub rõõmu nii kaardi saatjale kui saajale.

Meil on muuseumikülastajatele hea uudis. Igal reedel saavad vanavanemad lastelastega Tartu muuseumidesse, ka Postimuseumi, tasuta.

Näide vanast kirjast aastast 1829.

HIIREPERE

I Kleebi kinni palged 1 ja 2, enne kooluta kergelt sisse jooned silmadest ninaotsani.

Keera ninatükk sissepoole ja kleebi kinni lõuaalune 3. Liimi kinni tagumine osa 4. Liimi kinni mõlemad tagakäpad 5 ja 5. Lükka seljatükk 6 kõrvadega osa peale, too kõrvad ettevaatlikult pealaele välja ja liimi seljatükk servast 7 kinni. Liimi näo küljed keha külge punktidest 8 ja 9, enne üks pool, seejärel teine. Painuta käpakased kohale, liimi saba taha ja anna kõrvadele kena kuju.

II Kleebi kinni hiire nina, pea küljed ja lõuaalune punktidest 1,2,3,4 ja 5. Lõika karvaseks kaarjas kuklaosa ja pisut ka silmade kohalt. Lükka esikäpad sisselõigetesse ja liimi seest kinni. Kleebi kinni tagatükid 6,7 ja 8 ja keha külg 9.

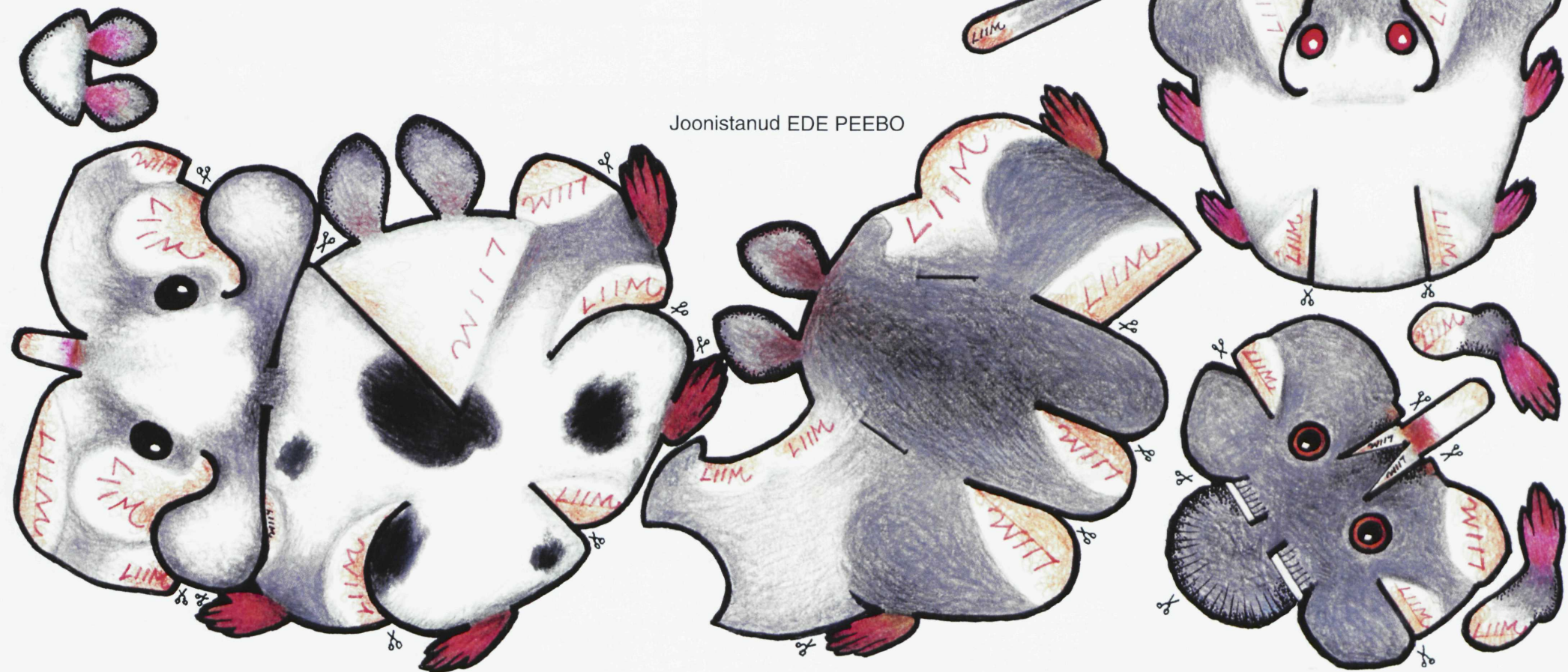
Painuta tagakäpad kohale ja kinnita pea enne kuklast, siis külgedest. Jälgi, et nägu oleks kenasti otse. Kleebi saba paigale.

III Kleebi kinni sisselõiked 1 ja 2. Pööra käpakased kõrvale. Kleebi kinni näo küljed 3 ja 4, pööra ninaots sisse. Kleebi kinni lõuaalune 5.

Kleebi pähe kõrvad koos karvase servaga otsmikutukaga 6, vormi kõrvad hiirepojale sobilikuks ja pane ka saba taha.

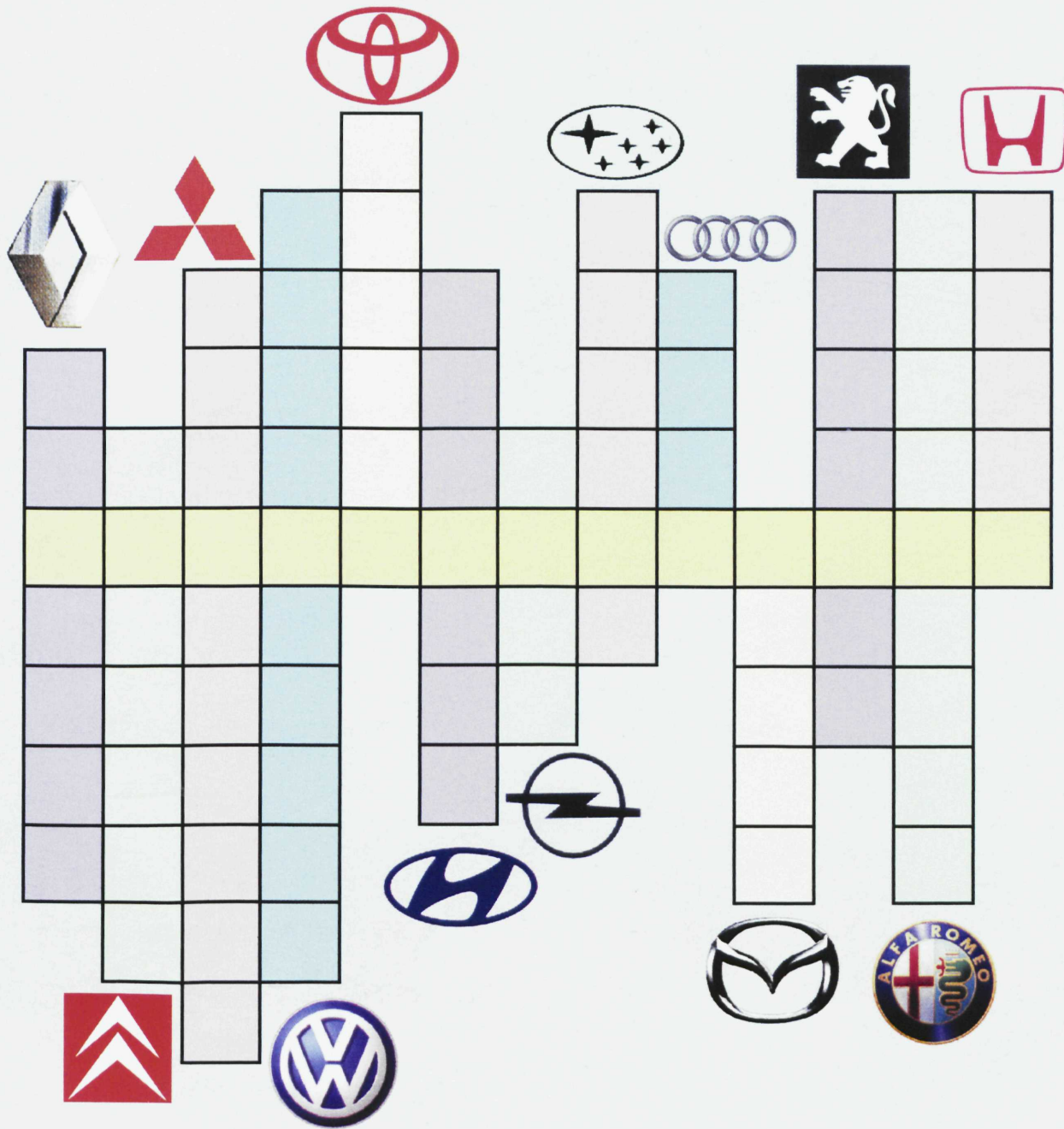
EDE PEEBO

Joonistanud EDE PEEBO

Kui kirjutad ülevalt alla ruutudesse, milliste autofirmade märgid need on, saad vasakult paremale kollastes ruutudes ühe Jaapani sõiduauto.

Joonistanud REET REA

PERIOODIKA AS
Lasteajakiri
TÄHEKE
Asutatud jaanuaris 1960
Ilmub kord kuus

Toimetuse aadress:
Pärnu mnt 67a
10134 Tallinn

Peatoimetaja
ELJU SILD
tel 6 463 697

Vanemtoimetaja
JAAN RANNAP
tel 6 463 697

Kristiline
toimetaja
PRIIT REA
tel 6 463 697

Tähekest saab
tellida
otsekorraldus-
lepinguga
www.tellimine.ee
või tasuta tel.
08002444
faks:6616 089
e-mail
tell@tallpost.ee
tel 6257319

Trükk
AS Printall
Tatari 64
10134 Tallinn

**ESIKAANE
JONISTAS
PIRET
MILDEBERG**

Kirjutanud ja joonistanud PIRET MILDEBERG

Kunstnik

Karla

Saage tuttavaks – kala Kai ja õlipastellkriidid.

Kas mäletad seda viimast kuuma ilma – päike paistis kõrgel taevas ja polnud ühtegi pilve teda varjamas. Käisid kindlasti ujumas, mina kal Mul on tore sõber, kes ujub vapralt iga ilmaga. Ka siis, kui sajab padu- vihma ja tormituul murrab puid. Jah, see ongi kala Kai, kes elab kenas väikeses metsajärves. Rahvast käib seal harva, nii saimegi pärast minu kosutavat suplust rahulikult juttu ajada ja pilti joonistada.

Joonistamine pole siinkohal õige sõna. Pastellkriitidega tehtud töid nimetatakse pastellmaalideks. Nii tuleb siis öelda, et tegin Kaist õli- pastellmaali.

Õlipastellid on kriitpastellide sugulased. Neis hoiab värvipulbrit koos õli. Tänu sellele jäävad pildid hästi paberile, puule, kivile ja riidele ning ei vaja lakiga kinnitamist. Küll kardavad aga õlipastellmaalid igasugust nühkimist ja kraapimist, sest siis tuleb nende üsna paks värvikiht liht- salt tükkidena maha. Seda teades võid sa aga väga huvitavaid töid teha! Kasuta näiteks ema kudumisvarrast või sukanõela ja kriibi õlipastelli rohmakasse pinda peeni jooni. Laiemate juttude tegemiseks proovi kasutada lauanuga, puupulka või värvipliatsi otsa.

Õlipastellidega töötades kannu mitu kihti värve üksteise peale – heledast tumedani või vastupidi. Enne järgmise värviga katmist lase eelmisel kihil veidi kuivada – paberile kinnistuda. Siis ei kraabi sa seda järgmise värvipulgaga lahti.

Tee oma pilte erivärvilistele paberitele, saad huvitavad tulemused. Selles tehnikas töötades peab paber olema tugevam ja paksem, sest aegamisi nõr- gub õli värvist ka paberisse (sidudes nii värvi tugevamalt alusega) ja võib õhukesele paberile jätta inetu õlipleki. Paberipoodides on müügil erinevaid kartonge (paberi ja papi vahepealne) ja pappe, katseta nendega.

Suvel õues võid õlipastellidega maalida isegi kividele, õlipastellid ei karda üldse vett. Küll aga kardavad nad liiga kuuma päikest. Päikese käes kipuvad nad töö käigus sulama, seetõttu otsi õues endale varjuline tööpaik.

Tol päeval Kaid maalides istusin järve kaldal suure männi varjus. Huvastijätuks tegi kala Kai sabaga sulps!

Mul oli väga tore värskes õhus toimetada. Maali sinagi suvel väljas.

UUS!
FIRNI MAITSE
Proovi ära!

limonaadi

vihik

nr **7**

Igavusevastased mängud

Ühel vihmasel hommikul jõudsid limpsikad Igavusemaale. Järsku hakkas kõigil kohutavalt igav. "Appi, ma suren kohe igavuse kätte!" ohkas limonaadisiga Limpa murelikult ja rüüpas lohutuseks limpsi. Limma oli kusagilt lugenud, et ainus, mis igavuse vastu aitab, on lähedad mõistumängud. Ja nii hakkasidki limpsikad võidu mõistatusi välja mõtlema, vaat selliseid...

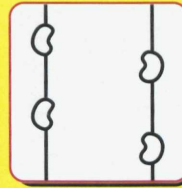

Suur karnevalipidu

Kui limpsikad olid päev otsa lendava vaibaga ringi kihutanud ja seitsme penikoorma saabastega edasi astunud, ohkas Limma lõpuks tüdinult: "Oh, kuidas tahaks uute huvitavate tegelastega tutvuda ja tantsida". Limpa rüüpas mõtlikult limpsi ning vaatas öövaatlus-seadmega pimedusse mähkunud linna. "Seda väikest asja annab ikka korraldada," ütles limonaadisiga rõõmsalt, "vaata, seal klaaslossis käib tõeline pillerkaar." Limpsikad tõmbasid nähtamatuks tegevad mantlid ümber ning kihutasid otse peopaigale. Kohapeal selgus, et muinasjututegelased olid kõik maskid ja kostüümid ära vahetanud. Pidulistega suheldes oli limpsikatel tükki tegemist, et mõistatada, kes on kes. Vaata, kas oskad ära arvata, kes kohal olid?

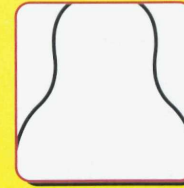
VÄGEV	VÄIKE	TUHKA	POEG
KAVAL	LUME	PAGAN	HERNETERAL
SAABASTEGA	NÄKI	PIPI	PRINTSESS
PIIBELEHE	TSAAR	KOLU	TÖLL
VANA	PUNA	VÄHK	PIKKSUKK
SUUR	USSI	KULLA	PÖIAL
PÕHJA	KUNINGANNA	KASS	MATS
HÄRJA	INETU	KULD	MÜTSIKE
VÄIKE	OKAS	KALAKE	MUKK
TRIINU	LIISI	PARDIPOEG	ROOSIKE
LUMI	MERINEITSI	KONN	KETRAJAD
KUNINGAS	KALEVI	NEITSI	PÕLVLANE
SALTAAN	NEID	ANTS	VALGEKE

Mis toimub?

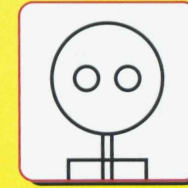
Vastus: Limpa ronib puu otsa

Mis paistab aknast?

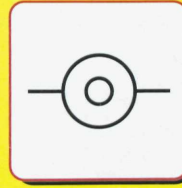
Vastus: Pirm

Kes teeb kõige mõnusamat asja?

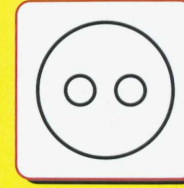
Vastus: Limpa limpsib limpsi

Kes see on ja mida ta teeb?

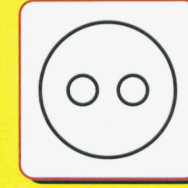
Vastus: Küberaega Limma sõidab jalgrattaga

Kes see on?

Vastus: Limpa vaatab pilvi

Mis see on?

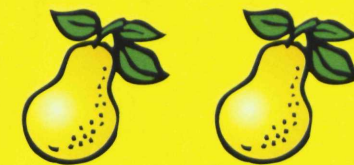
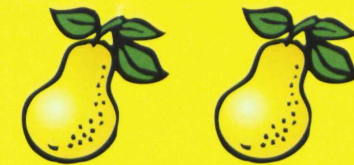
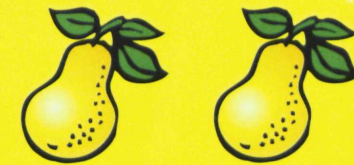
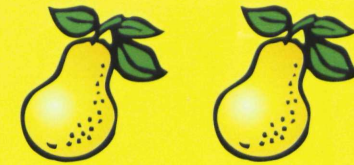
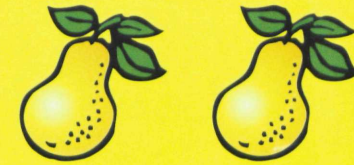
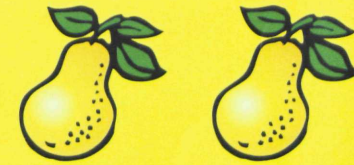

Vastus: Nööp

Printsess Pirni värvimäng

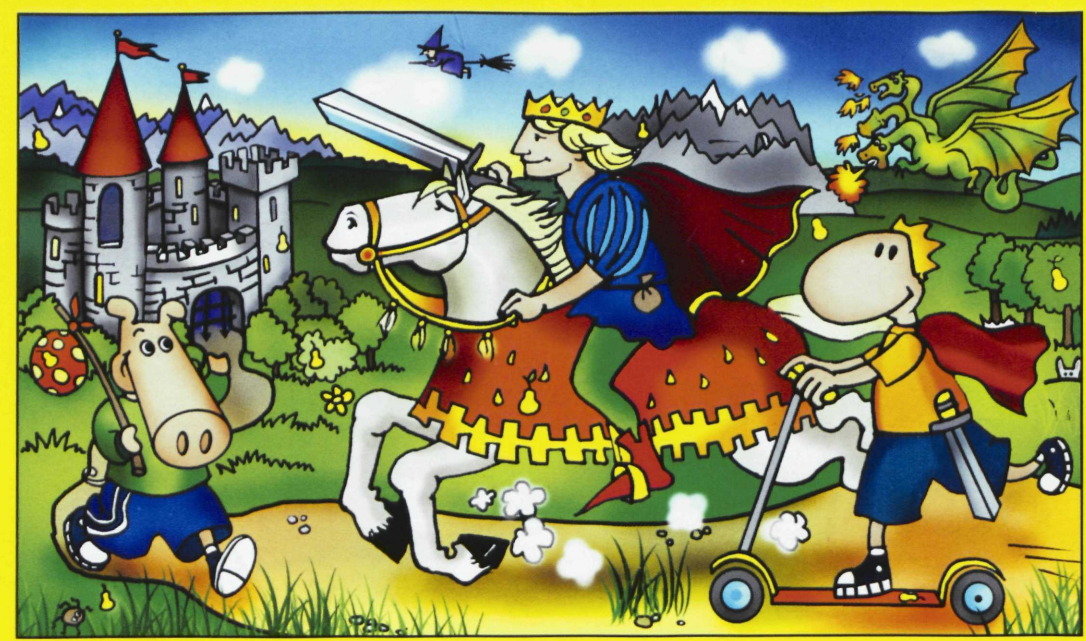
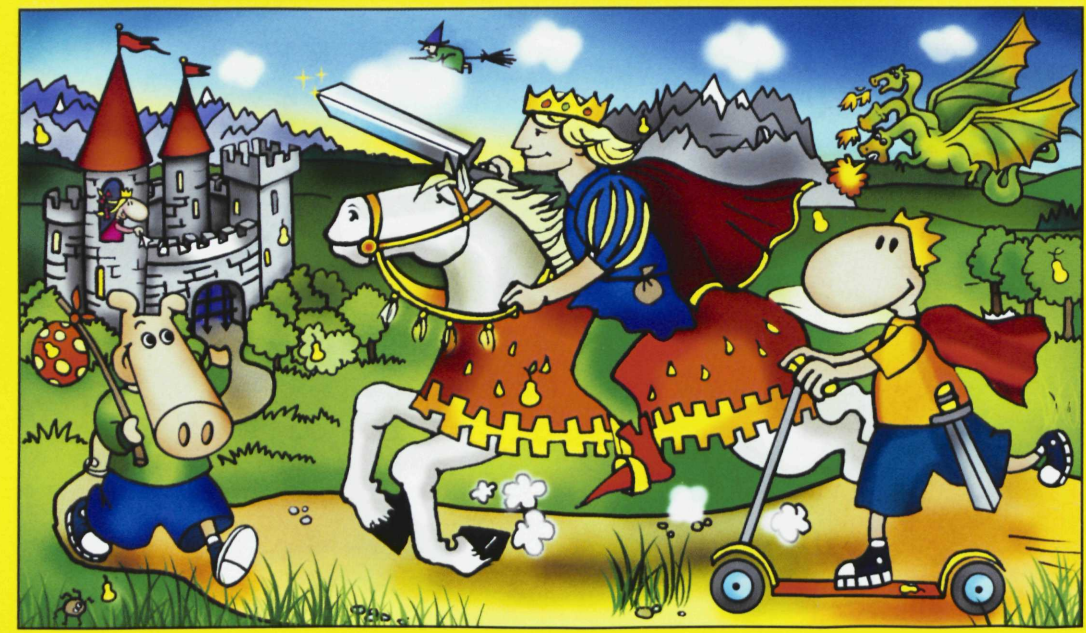
Lendava vaibaga sõites päevateekonna kaugusel seitsme maa ja mere taga elab printsess Pirm, kes üle kõige maailmas armastab värve. Seepärast kasvavad Pirmi printsessi aias ka kõige kaunimat värvi pirnid: kartsrohelistes, kuldkollases ja purpurpunases. "Vaat nende pirnide üle vanaisa Limpson alles rõõmustaks," mõtles limonaadisiga Limpa ja palus printsess Pirmi audientsi. Printsessi sekretär vaatas preili Pirmi tiheda päevakava üle ja vastas nõutult: "Vaba on ainult printsessi värvimängu aeg, alates kella kahest. Aga mitte keegi ei suuda preili Pirmi värvimõistatust esimese korraga ära lahendada, nii et ma kohe ei tea." Limpa aga mõtles: "Mis üks väike värvimäng limonaadiseale ikka mõistatada on!" ja astus vapralt printsessi ette. Kuidas Limpal läks, saad teada, kui üritad võimalikult kiiresti üles lugeda järgnevaid värve, MITTE SÖNU, aga just neid värve, millega sõnad on kirjutatud.

SININE KOLLANE PRUUN ROHELINE LILLA ORANŽ
MUST KOLLANE ROOSA PUNANE ROHELINE VALGE
KOLLANE KOLLANE KOLLANE BEEŽ PRUUN SININE VALGE

Seitsme maa ja mere taga elab väike kunstnik, kes nõiub pilte ja peidab neisse võlupirne. Limpsikad saavad paar imemaitsvat pirni kaasa võtta ainult ühel tingimusel. Nad peavad endast maalitud piltidelt leidma 10 erinevust ja 10 võlupirni.

Lugu sellest, kuidas limpsikad aitasid uut pirnilimonaadi avastada ja Limpa vanaisa

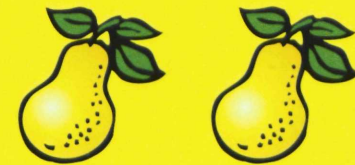
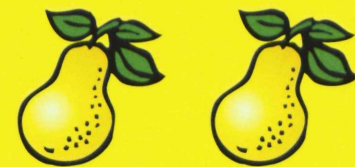
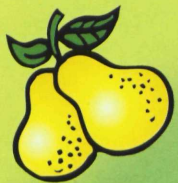

hiiglaslikus raamaturiulis muinasjutumaale sattusid

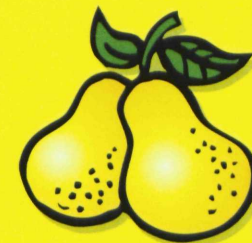
itte nii väga ammu, umbes paar päeva tagasi, otsustasid Limmo, Limma ja Limpa viimase vanaisa Limbo Limpsonile külla minna. Limonaadisea Limpa vanaisal on tohtu pirnipuuaid ja kui see kevadel õitsema hakkab, pole Eestimaal teist nii ilusat kohta. Limpa rääkis ikka, et vanaisa Limpson on juba mitukümmend aastat proovinud parimat pirnilimonaadi leiutada, ent ikka oli midagi puudu jäänud: kord tulid mullid liiga väikesed, siis ei meeldinud vanaisale limpsi värv või maitse. Vana siga oli tõeline pedant. "Ega tema enne jonni ei jäta, kui maailma parim limps valmis," kinnitas Limpa. Igatahes oli vanaisa Limpsonil hirmus hea meel, kui ta jälle oma armsat lapselast ja tema sõpru nägi. Pirniaed oli veel paksu lumevaibaga kaetud ning jääpirnid sätendasid päikese käes nagu kristallid. Vanaisa juhatas limpsikad hangede vahelt oma väikesesse hubasesse majakesse, mis oli maast laeni raamatuid täis. Tuli praksus mõnusasti kaminas. Laual küünlavalguses lebasid "Suur pirnikäsiraamat" ja "Muistsete pirnijookide valmistamise õppetud." Pirnilimpsi tegemiseks oli vanaisa ööd ja päevad tarku raamatuid tudeerinud. Kõige tagumises toanurgas märkas Limma üht tolmuga kaetud hiiglaslikku riulit, milles olevaid raamatuid vist keegi aastakümneid lugenud polnud. Ta tõmbas kopsud õhku täis ja puhus nii, et tolmupilv pahvakuga raamatute pealt õhku lendas ning limpsikad enda alla mattis. Kui nad end puhtaks olid kloppinud, kiljatas Limma vaimustusest. Nende ees laius tõeline muinasjuturaamatute mägi. Vanaisa Limpson muheles mõistvalt ja ütles: "Noh, lapsukesed, aeg on teele asuda. Valige igaüks oma lugu." Siis kihistas vanaisa kuuehõlma: "Ja ärge unustage mulle paar võlupirni tuua, kui te need sealt üles peaksite leidma." Seda, millistesse seiklustesse limpsikad sattusid ja kellega muinasjuttudes kohtusid, näed sa "Võlupirnimängus" ja teistes vihikumängudes, kus saad ise aidata imelisi pirne otsida. Vanaisa Limpsonist ja pirnilimpsist niipalju, et limpsikad töid need võlupirnid tõesti kaasa ja järgmiseks hommikuks oli vanaisal maailma parim limps valmis. Kui sa ei usu, siis viska sussid jalast ja lippa kohe poodi, sest oma silm on kuningas.

Kui imekaunis printsess Pirn kuulis, et limpsikad soovivad tema labürindiaias vanaisale võlupirne viia, läks ta alguses näost roheliseks nagu toores pirn. Printsess oli lihtsalt natuke kade. Limpa pakkus neidisele limpsi, sest see on kadeduse vastu kõige parem rohi. Kui aga printsess kuulis, et vanaisa Limpsonil on plaanis ka pirmilimpsi valmistama hakata ja et tema saab seda kindlasti esimeste seas maitsta, polnudki ta enam nii kade ja lubas limpsikad oma võluaeda. Printsess andis igale limpsikale ülesande. Limpa pidi leidma kõige magusama kuldse pirni, mida valvab hirmus lohe Limponda, kelle ette isegi vapral limonaadiseal ei maksa sattuda. Limmol tuli kätte saada kõige kaunim punane pirn, mida valvab hõbedaste juustega haldjas Limoona, kelle laul ka kõige vahvama limpsikangelase magama võib uinutada. Limma pidi tooma kõige värskema rohelise pirni, mida kaitsevad uduämblik Limpiku õhkõrnad ämblikuniidid, kelle võrgust keegi välja ei pääse. Aita limpsikatel ohtudest hoiduda.

Printsess Pirni kolm ülesannet

liim

**Võlupirnide
hoidmise
koht**

Võlupirnimäng

Lõika mängu äärest ükshaaval välja võlupirnid. Sega pirnid ära ja lao need tagurpidi pirniga märgitud ruutudele.

Mängu võib mängida kahte moodi:
Mäng 1: Võidab see, kes kogub kokku kõige rohkem pirnipaare. Kui mängijad koguvad võrdse arvu paare, võidab see, kes esimesena lõppu jõuab, sest ta saab mängult ühe pirnipaari juurde. Nii on võimalus ka seisu viigistada, kui sul on teistest üks paar vähem.

Mäng 2: Võidab see, kes kogub kõige kiiremini kokku mängu alguses kokku lepitud arvu pirnipaare ja jõuab lõppu.

Käimist alustab mängija, kes viskab täringuga ühe või kuus silma. Kuuega võib veel kord veeretada. Kui mängija jõuab esimese võlupirnini, saab ta selle endale ja asub pirnile paarilist otsima, liikudes järgmise pirni suunas. Iga järgmise käiguga võib suunda muuta. Kui järgmine pirn osutub kogutava pirni paariliseks, on mängijal paar koos ja ta asub järgmist pirni otsima. Kui leitud pirn ei sobi paariliseks, asetab mängija selle tagurpidi oma kohale tagasi. Kõigil mängijatel tasub tähelepanelik olla ja meelde jätta, kus mingi võlupirn asub, sest seda lihtsam on pärast paarilisi leida. Redelile sattudes saab kasutada salakäiku ja väljuda endale kasulikust redeliga ruudust.

Siin saad endale meisterdada kõige kindlama võlupirnide hoidmise kohta. Lõika, voldi ja kleebi hästi hoolikalt nii, et sa ümbrikku mängu küljest täiesti lahti ei löika. Siis on kindel, et mänguks hädavajalikud võlupirnid kaotsi ei lähe.

liim

